

vending, som er fremkommen mod Statstilskudet til Hjælpekasserne, er, om jeg saa maa sige, en Ubetimelighedens Indvending. Vi have atter og atter hørt dette, som ogsaa er fremkommet i Betænkningen fra det Mindretal, der bestaar af 3 Medlemmer, at man ikke kan vente, at Regjeringen eller at Regjeringspartiet skulde gaa ind paa saadanne Forslag paa en Tid, da Regjeringen har store og omfattende Forslag til Reforme paa beslægtede Omraader under Overveelse. Der ansøres altid Sygefassereformen, Ulykkesforsikring og den Alderdomsforsørgelse, som vi endnu ikke have set noget Forslag fremkomme om, men som det formodes, at Regjeringen agter ad Aare at fremsætte Forslag om. Det ansøres, at saa længe disse Reforme ikke ere gennemførte, og saa længe ikke en almindelig organisatorisk Fattiglov er vedtagen, saa længe kan man ikke røre ved Spørgsmaal som disse. Jeg vil nu for det Første minde om, at den Kommission, som afgav en Betænkning i Begyndelsen af Halvfjerdjerne, om jeg ikke huster feil, den Kommission der var nedsat om Fattigvæsenets Omordning, havde en modsat Anskuelse; den mente nemlig, at det var hensigtsmæssigst at reformere det frie Fattigvæsen først, inden man git til en almindelig organisatorisk Reform. Men iøvrigt negter jeg ikke, at forsaavidt der i Forslag af den Art, som her er Tale om, er Bestemmelser, som paa en meget omfattende Maade gribe ind i hele Fattigvæsenets Organisation, er det ikke Andet end en billig Fordring, at saadanne Bestemmelser i hvert Fald ikke afgjøres endelig, inden man har Organisationsforslag om Fattigvæsenet i sin Helhed liggende for sig. Ganske vist have vi i Aar et saadant Forslag liggende paa Thingets Bord, indbragt af det ærede Medlem fra Løvel (Thorup), men heller ikke dette Forslag vil vel i Aar føre til et praktisk Resultat. Mulig vil Regjeringen — der kunde være Et og Andet i den høitærede Indenrigsministers Udtalelser ved Iste Behandling af dette Forslag, som kunde tyde derpaa — til næste Aar indbringe et Forslag. Vi ville saa faae Leilighed til at drøfte dette nærmere. Men som sagt den Indvending vil jeg indrømme, er ikke ganske uberettiget.

Det er ogsaa ud fra denne Betragtning, at Flertallet er enedes om at udskyde af denne Lov den eneste Bestemmelse, som virkelig kunde siges at gribe ind i det bestaaende Fattigvæsenes Organisation, og som paa visse Punkter kunde siges at foregribe maaste organisatoriske Reforme. Andre kunne dog herom have en anden Mening; jeg skal ikke

her drøfte, hvorvidt man ikke nok kunde gjøre det, jeg er ikke vis paa, at man ikke med nogen god Villie kunde komme ud over denne Vanfærlighed. Det har imidlertid været Flertallet magtpaaliggende at bortrydde den Indvending, som herfra kunde hentes, og ud fra denne Betragtning er det, at Flertallet har enedes om at udstemme § 4, hvorved der ganske vist til en vis Grad gribes ind i Reglerne for Forsørgelsesrettens Erhvervelse. Som det fremgaar af Betænkningen, er der flere af Flertallets Medlemmer, som ogsaa have haft rent saglige Indvendinger at gjøre mod Bestemmelsen i Forslagets § 4. Jeg skal ikke komme nærmere ind derpaa, da det jo udførligt er fremhævet i Betænkningen; jeg skal kun endnu engang lægge Vægt paa dette, at Flertallet har villet bortrydde den eneste, saavidt jeg kan tænke mig, reelle Hindring for at føre Sagen til et praktisk Resultat, idet man altsaa i denne Lov strængt har holdt sig til selve den frie Fattigforsørgelse og ikke har indført Bestemmelser, der kunde gribe ind i organisatoriske Love. Den anden Indvending, den, der gaar ud paa, at samtlige de Forslag, som man enten har stillet eller kunde tænke sig i Fremtiden at ville stille angaaende Emner som Sygeforsikring, Ulykkesforsikring, Alderdomsforsørgelse o. s. v., først skulle være drøftede til Ende, inden man kunde behandle en Sag som den, vi havde til Behandling for nogen Tid siden om Eftergivelse af Fattigunderstøttelse, en Sag, som nu er i Landstingets Baretægt, denne Indvending kan jeg ikke paa nogen Maade finde berettiget. Det forekommer mig for det Første ubestrideligt, at hvilken Indretning man end vil tænke sig af Sygeforsikring og Alderdomsforsørgelse, er og bliver en fylldig og tilfredsstillende Udvikling af den frie Fattigforsørgelse et uomgængeligt Supplement dertil. Man indrette et Statstilskud til Sygefasserne saa fornuftigt, saa godt, saa fremshnet, som man vil, der vil altid være en stor Del, der falder udenfor; en stor Del vil det ikke være muligt selv med den største Flid og Energi og med den bedste Villie, at udrede deres Kontingent til Sygefassen. Især i strænge Vintre, hvor Arbeidsløshed indtræder, som det jo f. Ex. her i Nøbenhavn indtræder for Folk i Lu-sindvis, gad jeg se den, der er nogenlunde bekendt med Forholdene, som vil paastaa, at den flittige og samvittighedsfulde Arbejder altid vil kunne holde sig i Sygefassen Vinteren igennem. Her kommer der Tilfælde, hvor der maa en Haandsrækning til, for at selve Sygefassensinstitutionen kan komme til at virke efter sin Hensigt, saaledes at de